

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a modern interior setting. The man, on the left, is wearing a dark grey suit, a white shirt, and a light blue tie. He is looking up at the woman with a gentle expression. The woman, on the right, has red hair styled in a bun and is wearing a blue sleeveless dress. She is looking down at the man, and her hand is near his tie. They are standing in front of large windows that offer a view of a lush green garden. The overall atmosphere is intimate and romantic.

Heidi Riceová
Dědička
s dědicem

HEIDI RICEOVÁ

DĚDIČKA S DĚDICEM

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

*Srpem seče stébla sluncem spálená,
sady sladce snící sklizeň slibují.
Sošné smrky stráně střeží,
skaliny smáčejí stružky stříbrné.
Sýkory skotačí, skřivani stoupají,
sarančata suchou symfonií skřípou.*

*Srpnových samot smutné sny
se se soumrakem snášejí,
se strništěm stíny stromů splývají,
staré stodoly slámu skrývají.*

*Snopy senné srovnaně stojí,
semena sýpky spolykaly,
sedláci spokojeni sklizeň sledují.*

*Slábnoucí slunce sklouzává
skrz světlé stráně,
samota slyší skřivánčí serenádu.
Se snem srpna srdce setrvává...*

Se snem srpna srdce setrvává...

*To je vlastně takové pěkné memento na všechny let-
ní lásky – neboť srpnem končí meteorologické léto.
Tak vzpomínejte!*

*S láskou
Váš Harlequin*

Heidi Riceová

DĚDIČKA S DĚDICEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Hidden Heir with His Housekeeper

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Heidi Rice

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2944-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2945-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2946-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Mason Foxx stál u dvacet metrů dlouhého barového pultu, vyřezaného z jednoho kusu mahagonového dřeva a v ruce pomalu otáčel vlašnou skleničkou šampaňského Dom Pérignon ročník 1959. Shlížel dolů na hosty, probírající běžné nesmysly jako počasí a cpoucí se jednohubkami s cordon bleu v rozlehlé místnosti bývalého skladiště dole, vyzdobeného falešnou zelení, která měla vydávat jakousi vůni, i když podle něj to spíš smrdělo.

Bývalou elektrárnu na jižním břehu Temže vykučali a přestavěli před pár lety, aby ji proměnili v tohle úchvatné místo pro pořádání různých velkých akcí.

Mason se hořce, ale i trochu pobaveně ušklíbl. Byla to docela vtipná představa, že tenhle ultramoderní, minimalistický palác stojí, co by kamenem dohodil od té díry, kde vyrostl.

Přejel si palcem po jizvě na obočí – byl to takový jeho zvyk, kterým si připomínal své dětství a to, jak tvrdě dřel, aby zajistil, že už tam nikdy znovu neskončí.

Do jeho úsměvu se vloudila špetka pohrdání. Nikdo z těch opečovávaných narcistů dole ani netušil, jaké to je muset bojovat o každou drobnost, kterou potřebujete k přežití. Takovéto společenské závazky ovšem k hotelovému impériu, které si v potu tváře vybudoval, prostě patřily, a byly na hony vzdálené tomu životu

na nevlídných ulicích Bermondsey, plnému adrenalinu. Upřímně, raději by se teď bavil v hospodě U Psa a kachny, kde balíky peněz měnily majitele rychleji než ty malé balíčky pilulek se smajlíky, než aby usrkával předražené bublinky a k smrti se nudil.

Tu hospodu už samozřejmě před deseti lety srovnali se zemí a z Bermondsey se stala snobská čtvrť stejně jako ze zbytku Southwarku – a ti zloduši, kterých se jako kluk tak bál, byli buď za mřížemi, nebo po smrti. Ale ti kriminálníci byli aspoň osobnosti, na rozdíl od té party tupých protekčních spratků bez talentu, korporátních floutků a rádobycelebrit, kteří se na akcích, jako je tahle, objevovali s neochvějnou pravidelností.

Mason postavil tu elegantní skleničku na bar. Je načase vydat se zpátky do prázdného střešního apartmá, které měl vždy rezervované ve Foxx Grand, nebo do podobně bezduchého mezonetového bytu ve Foxx Suites s výhledem na Tower Bridge, pokud by začal sentimentálně vzpomínat na staré špatné časy – a ty zlé hochy, kteří mu tehdy dělali ze života peklo.

„Dal byste si ještě skleničku, pane?“ zeptal se ho až příliš ochotný mladičký číšník.

„Ne, díky, kamaráde, řídím. A neříkej mi pane,“ odpověděl Mason.

Mladík se začervenal a vymáčkl ze sebe nucený smích. Ale pak vyvalil oči, když se zadíval někam přes Masonovo levé rameno.

„Páni,“ zamumlal užasle. „Ve skutečnosti je ještě hezčí.“

Mason se otočil a čekal, že ať už ten mladíček zírá na kohokoli, jeho to tedy rozhodně neohromí.

Mason v životě chodil s hezkou řádkou krásných ženských a podle jeho zkušeností byl vzhled dost přeceňovaný – často se totiž stává, že takové krásky nemají žádnou osobnost. Ale pak si jí také všiml.

Jako by se mu rázem vypařily z hlavy všechny myšlenky a srdce zpomalilo – než se rozběhlo rychlostí tak

pět tisíc úderů za vteřinu. Slovo krásná by na její popis ani zdaleka nestačilo.

Ta dívka, oblečená v lehkých, vzdušných bleděmodrých šatech, které splývaly po jejích jemných křivkách a třpytily se v tisících drobných světýlek, která osvětlovala ten exkluzivní balkonový bar, v sobě měla aristokratickou vznešenou krásu, o níž by chlápci o hodně sofistikovanější, než je on, kdysi psali sonety.

Napadlo ho, jestli ta její pleť opravdu může být tak jemná a zářivá, jak se zdá.

Pocítil neodolatelné nutkání zajet prsty do těch blond kudrn, stažených na temeni její hlavy ve složitém účesu.

Co se to ksakru děje?

Sevřel ruce do pěstí a vrazil si je do kapes. Moc rád si užíval svých základních instinktů, ale dokonce ani on netoužil nikdy po nějaké ženě tak intenzivně hned po prvním pohledu na ni. Nelíbilo se mu to, protože mu to připomnělo toho divokého kluka, jímž kdysi býval – kluka, který vždy zvenku nakukoval ostatním do jejich dokonalých životů.

Dívka stočila pohled jeho směrem, skoro jako by vycítila, že se na ni z druhé strany baru dívá. A on si tak mohl prohlédnout její jemné, dokonale symetrické rysy.

Krucinál.

Její obličej byl stejně úchvatný jako zbytek jejího těla. Byla jako nějaká socha nebo obraz, a ty kouřové stíny kolem očí jen zdůrazňovaly, jak velké jsou... a tak zvláště bezelstné.

Což samozřejmě musí mít naučené. Žádná žena, která kráčí s tak nenucenou smyslností, si nemůže nevšimnout, jakou výzvu ten její postoj typu „jsem příliš dokonalá na to, aby ses mě byť jen dotkl“ představuje pro každého jednoho heterosexuálního chlapa v místnosti.

Dívka kmitla jazykem, aby si zvlčila rty v nervózním gestu, které by bylo milé, kdyby to nebylo tak smyslné.

Ale rozhodně to přimělo jeho oči, aby se zaměřily na její ústa. Její plné, jemné rty se leskly a byly tak k zulíbání, že měl Mason náhle v hrdle sucho jako na poušti.

Polkl a syčivě se nadechl, když si s nevolí uvědomil, že tím, jak se mu krev přelila do dolní části těla, se cítí poněkud lehkomyslně. A že na ni nedokáže přestat zírat.

Jenže když se na něj konečně také podívala, ty velké oči se rozšířily a dívka sebou trhla.

Co se to děje? Jistě, vypadá jako bohyně, ale přece nedokáže přecíst jeho hříšné myšlenky na takovou dálku, ne? Než se stačil rozhodnout, jak bude reagovat – stále ještě ohromený její nadpozemskou krásou – dívka se otočila a zmizela.

Mason tam ještě pár vteřin stál jako opařený, zíral na místo, kde stála, a snažil se pochopit, jestli byla skutečná, nebo to byl jen produkt jeho představivosti, ovlivněné nedostatkem sexu. Už víc než měsíc s nikým nerandil, od doby, kdy začala Della nenápadně naznačovat, že by se k němu chtěla nastěhovat.

„No teda,“ zašeptal barman. „Proč jí říkají Ledová královna, když člověka dokáže tak rozpálit?“

„Kdo to je?“ zeptal se Mason a pro jednou si přál, aby věnoval víc pozornosti bulváru.

„To... to je Beatrice Medfordová,“ vykoktal mladík. „Dcera lorda Medforda.“

Medfordova dcera? Vážně? Mason Medforda znal, tedy jen zběžně. Párkrát ho potkal v klubu Mayfair, do něhož začal chodit před pár lety, hlavně aby šťval ty snoby, kteří tam chodili okounět. Ten chlap byl nafoukaný mizera, který zdědil celé jmění a pak o většinu přišel... protože by nepoznal dobrou investici, ani kdyby mu cvrnkla přímo do nosu.

Jak může z jeho genů vzejít taková kráska?

„Taky je to švagrová Jacka Wolfea,“ dodal ještě barman. „Před pár lety byli zasnoubení, ale nakonec si

vzal její starší sestru Katherine z Cariat Cakes. Psali o tom všude,“ doplnil v horlivé snaze odpovědět Masonovi co nejdůkladněji.

Mason zíral na to prázdné místo.

Wolfe. Jacka Wolfea znal o hodně lépe než Medforda. Oba pocházeli z podobného prostředí, z pracujících tříd. A Wolfe byl stejně jako Mason chytrý a ambiciózní a v podnikání byl stejně tvrdý. Nebo alespoň býval, než se oženil a narodilo se mu dítě, to dost změknul.

I s jeho ženou se Mason už setkal. A i když byla také krásná, takovou tou zemitou, živočišnou, přírodní krásou, která Wolfea očividně očarovala, Mason by vůbec neřekl, že by mohla být sestrou té nadpozemské bohyně, kterou před chvilkou v myšlenkách svlékal.

„Opravdu?“ opáčil a znělo to lhostejně, přestože jím uvnitř lomcovala touha, jakou necítil už opravdu hodně dlouho. Možná kdysi jako -náctiletý kluk, toužící po lidském kontaktu, který našel jen v sexu.

Při tom pomyšlení se ošil.

Takže ta bohyně je z aristokratické rodiny. Kdyby byla drahocenná starožitná porcelánová váza, on by byl oprýskaný kameninový talíř, jakých si můžete v jakémkoli zapadlém bazaru koupit za pětník deset.

A už bylo jasné, kde se vzala ta královská vznešlost – bohatství a nadřazenost a pocit, že je někdo lepší už proto, v jaké rodině se narodil. Takovými lidmi vždycky pohrdal.

Jenže už to bylo dlouho, co si užil vzrušení z lovu, a možná že když srazí princezničku z jejího pozlaceného piedestalu, bude tenhle večer aspoň stát za to.

Mason rázně přešel k okraji balkonu a očima prohledal dav dole. Okamžitě si jí všiml, tak moc ty blond vlasy zářily.

Světla dole potemněla a jeden slavný DJ začal pouštět své mixy z pódia na vzdálenějším konci prostoru.

Mason zamířil dolů po točitém kovovém schodišti,

které vedlo na taneční parket, už teď plný lidí, pohupujících se do rytmu. Hudba pulzovala a přítomí s trochou umělého kouře profaly barevné lasery. Masonovi se břicho stáhlo očekáváním.

Samozřejmě pochyboval o tom, jestli tu Medfordovu nedotknutelnou dcerušku bude chtít i po tom, co si s ní popovídá – vzhledem k tomu, že nafoukané princezny dost špatně snáší – ale existovala jen jedna cesta, jak to zjistit.

Všiml si, že blond drdol zamířil ke schodům. To už chce zmizet?

Ne tak rychle, holubičko...

Kdo byl ten chlap? Díval se na mě, jako by mě chtěl zhltnout...

Beatrice Medfordová si nadzvedla lem svých na míru ušitých šatů a vyběhla schody na balkon v prvním patře.

Měla by být rozhořčená – ten chlap z baru ji přejel tak drzým, nestoudným pohledem, s jakým se ještě nesetkala. Jediné, co ostatní viděli, byla aristokratická povýšenost, úctyhodnost, asexuální a nedotknutelná elegance, což bylo všechno součástí té masky, kterou vytvořil její otec.

Ale ona nebyla pobouřená ani trochu – kdyby měla být k sobě opravdu upřímná, řekla by, že je... no, vzrušená.

Což bylo vážně divné hned ze dvou důvodů. Zaprvé, mužská pozornost ji nikdy nevzrušovala. Zažila to už tolikrát, že dobře věděla, že jejich obdiv nemá nic společného s tím, jaká skutečně je. A zadruhé proto, že tady vlastně vůbec nechtěla být, mít na sobě ty příliš odvážné šaty a nepohodlné lodičky na vysokém podpatku, jen kvůli tomu, že to po ní otec chtěl.

Neměla ho dovolit, aby ji přiměl se tu dnes večer „nechat vidět“. Dobře totiž věděla, proč najal tu skvělou stylistku a koupil ty drahé šaty a trval na tom, aby

se tu ukázala. Byl to další z postupně čím dál zoufalejších pokusů Henryho Medforda vyřešit tristní situaci na svých účtech tím, že svou mladší dceru předhodí nejbližšímu volnému miliardáři a bude doufat, že to vyjde.

Opoledne jí ve své pracovně dokonce dal seznam mužů, o nichž si myslel, že jsou vhodní k tomu, aby si s některým z nich dnes večer „něco začala“ – a pak ji přejel chladným, vypočítavým pohledem. Kdyby to samo o sobě nestačilo, aby se probrala a utekla, pomohlo se na ten seznam podívat. Kromě jiných tu byl i jeden třikrát rozvedený bankéř, starší než on sám, nebo magnát, vlastníci řetězec butikových hotelů, který se vyhrabal z bahna nechvalně známé části Londýna a byl známý tím, že střídá krásné přítelkyně jako ponožky, s toutéž bezcitnou precizností, s jakou získal své portfolio nemovitostí.

Pane jo, díky, tati, proč prostě neřekneš, že od teď jsi můj pasák?

Bea si povzdechla, když došla do dalšího baru a zadívala se na změť těl, která jí blokovala cestu k východu.

Měla tentokrát poslat otce někam, tak jak jí to její sestra Katie radí už roky. Místo toho se producíruje v těch botách, ze kterých jí můžou upadnout nohy, a prakticky průsvitných šatech na akci, kde by radši srostla se stěnou, než aby si „něco začala“ s některým z těch mužů, které jí otec navrhl, a kteří byli bezpochyby stejní jako on.

Jako by jeden bezpáteří parchant v jejím životě nestačil!

Kdysi se otce bála... od chvíle, kdy jí bylo dvanáct a viděla, jak se rozzuřil a vykopl její šestnáctiletou sestru z domu. Ještě dnes byla Bea sama sebou znechucená, že tehdy neudělala nic, aby Katii pomohla, protože měla moc práce s tím, aby si v koutě místnosti zbáběle zakryla uši rukama a předstírala, že je neviditelná.

V uplynulých několika letech ale zjistila, že je už dávno načase, aby si zařídila vlastní život, zejména poté, co požádala Katii, aby jí pomohla s rozchodem se snoubencem, kterého jí otec vyhlédl – protože na Beu byla silná osobnost Jacka Wolfe a trochu moc – a pak sledovala, jak se její chytrá, krásná a naprosto nezávislá sestřička s Wolfem dává dohromady a zařizuje si s ním společný život.

Což znamenalo přestat se podvolovat otcovým příkazům a také spoléhat na jeho finanční podporu.

Teď už se ho nebála – a teď už také měla víc možností než dřív. Strávila totiž uplynulé dva roky některá odpoledne tím, že místo aby chodila na kosmetiku, do posilovny nebo na posezení s přáteli, které nikdy neměla ráda, chodila na lekce, které jí zaplatila Katie. Měla od přírody talent na cizí jazyky, měla dobrý sluch na výslovnost a zajímaly ji nuance gramatiky a tvorby slov. A doufala, že jednoho dne si na tom může postavit kariéru, i když zatím ještě nepřišla na to, jak přesně.

Katie jí samozřejmě nabídla, že může bydlet s ní a Jackem a jejich malým synkem Lucou, který byl ještě batole, v jejich domě v Mayfairu. Ale Bea měla ještě nějaké zbytky hrdosti a tohle už by je dočista zničilo, víc sestřiny bezúplatné pomoci přijmout nemohla.

Naneštěstí bylo mnohem snazší na tu akci jít, přestože neměla v úmyslu okouzlit nějakého miliardáře z otcova seznamu než to otevřeně odmítnout...

Řekla si, že *nakonec* cestu ven z otcova dusivého područí najde, ale musí to udělat podle svého. Bohužel měla talent spíš na plánování a promýšlení a přílišné promýšlení možností – na to něco skutečně udělat už tolik ne.

Klestila se cestu barem plným rozjařených hostů, vlnících se v rytmu retro diska.

Konkrétním případem budiž právě poslední čtvrt hodina. Když seděla v otcově autě na leasing, které ji vezlo sem, přesvědčila sama sebe, že prostě svede

prvního naprosto nevhodného chlapíka, který jí přijde do cesty, aby otci dokázala, že její milostný život není jeho starost a že manipulace není spolehlivá strategie, jak investovat. Ale když se na ni ten chlap v baru podíval, jako by ji chtěl vidět nahou a hned, vzrušilo ji to tak, jak ani netušila, že je možné, a ona naprosto ztratila hlavu.

Báječné. Tolik k Bee – požíračce mužů. Spíš je to Bea – věčná panenská čekatelka.

Není divu, že si její otec myslí, že má její milostný život stále ještě pod kontrolou, když nikdy neměla pořádného kluka, tedy kromě Jacka Wolfea – a ona neměla ani odvalu a vlastně ani sklon s ním spát, než požádala Katii, aby mu vyřídila, že se s ním rozchází.

Bylo by vlastně dost děsivé, že je ve dvaadvaceti pořád ještě panna a pořád ještě žije doma a nechává se živit svým otcem – protože fakt, že se učí pět různých jazyků, aniž by našla způsob, jak se tím uživit, se nepočítá – kdyby to nebylo tak ubohé.

Konečně se prodrala ke druhému konci baru a vešla do další dlouhé chodby.

Proč ji ten rozpálený pohled toho chlapa z baru tentokrát zasáhl tak, že musela utéct? Bylo to proto, že jeho pozornost byla jiná než pozornost mužů, s nimiž až dosud randila?

Byl velmi pohledný, takový ten tvrdý, rozervaný typ, jeho urostlé tělo bylo v tom na míru šitém obleku dokonale zdůrazněné. Byl vládcem celého prostoru kolem sebe. Ale to, co ji rozrušilo nejvíc, byl ten temný, významný pohled – jako by jí spálil kůži všude, kam se jeho oči zaměřily. Přiměl její srdce zrychlit na trojnásobek normální rychlosti.

Skutečně ji to zprvu potěšilo a překvapilo, protože... páni, ona nakonec opravdu má nějaké libido! Ale pak už to na ni bylo moc.

Bea zpomalila, stále ještě bez dechu, ale dost otrávená svou kapitulací. Vždyť on se k ní ani nepřiblížil.

A už vůbec ji neoslovil. Jediné, co udělal, bylo, že se na ni podíval.

Tak proč od něj vlastně utíkáš?

Je tohle snad další příklad její neschopnosti stát si za svým a postavit se k životu čelem?

Právě se párkrát zhluboka nadechla, aby dostala do pálících plic nějaký vzduch a uklidnila tep, když se na konci chodby objevila nějaká postava.

Poskočilo jí srdce a ona jen bezmocně sledovala, jak se k ní přibližuje.

On.

Sledoval ji až sem?

„Zdravím, Beatrice,“ pronesl tiše, a to pobavení v jeho hlubokém hlase bylo stejně zneklidňující jako to horko, které se jí pomalu rozlévalo v břiše. „Kam ten spěch?“

Zastavil se před ní, dost blízko na to, aby ucítila vůni vypraného prádla a santalového dřeva i tady, kde ve vzduchu čpěl pot a zvětralý alkohol z baru za nimi.

Jak vysoký asi je? Protože ona se svými téměř sto sedmdesáti pěti centimetry obvykle k mužům vzhlížet nemusela. Ale i na těch vysokánských podpatcích byl o pěkných pár centimetrů vyšší než ona.

„Jak to, že víte, kdo jsem? My se známe?“ zeptala se a pak by si nejradši nakopala.

Proč zní její hlas tak nadutě a defenzivně? Samozřejmě že ji zná – většina lidí ji pozná, zvláště po tom rozchodu s Jackem před dvěma lety. Překotné zasnoubení a svatba s její sestrou jen o pár měsíců později byly předmětem podrobného zkoumání každé společenské rubriky odsud až do Timbaktu.

Jeho smyslné rty se zkroutily do ironické připomínky úsměvu.

„Ještě nás oficiálně nepředstavili,“ prohlásil, ačkoli to už jí samozřejmě došlo, protože kdyby ano, určité by na něj nezapomněla. „Ale podle barmana,“ dodal, „jste ta Medfordova Ledová královna.“

Bea se otrásla. „Ani nevíte, jak moc tu přezdítku nesnáším,“ odsekla. Zvlášť když to pro jednu nemůže být dál od pravdy. Měla pocit, že se její tělo každou chvíli spontánně vznítí.

Mason se zachechtal a byl to hluboký, drnčivý zvuk, který jí ještě chvíli vibroval tělem.

„Jo, to mě nepřekvapuje,“ zamumlal. „Nesluší vám.“

Bee zahořely tváře. Ale než měla šanci nějak zareagovat, dodal: „Proč jste tak rychle utekla?“

Bea se zamračila a musela potlačit zděšení. Jak je možné, že poznal, že ji to jejich malé intermezzo v baru vylekalo? Možná je panna, ale v předstírání, že je bohyně nezávažného sexu je přece přebornice... jen se zeptejte těch, kdo ji přejmenovali na Ledovou královnu.

„Nevím, co tím myslíte.“ Ta lež by byla o dost přesvědčivější, kdyby se při tom nedobrovolně nezachvěla, a ten ruměnec se jí nerozlil po celém obličejí.

Jedno temné obočí s jizvou vystřelilo výsměšně vzhůru. „Ale jistě že víte,“ odtušil Mason. „Vyděsil jsem vás?“

„Já jsem se... nevydělala,“ pokusila se Bea o pohrdavý tón, ale moc se jí to nepovedlo. Možná i proto, že teď už měla pocit, že jí v podbřišku parta maličkých skřítků tančí rumbu.

Ten sarkastický úsměv se jen roztáhl víc doširoka.

Bea už toho měla dost.

„Vážně nechápu, o čem to mluvíte,“ vyjela na něj v pokusu vylézt z toho hlubokého příkopu zahanbení, který si sama vykopala.

Možná už bys měla zmlknout, Beo. Moc protestuješ.

Bea stiskla rty.

V tom případě mi dovozte, abych se představil,“ uklonil se zlehka neznámý. „Mason Foxx.“

Foxx? Kde už jen to jméno slyšela?